

Μαύρα τα μαντάτα από την Επί-
δαυρο: ο άρθερος των ελαιπυρί-
νων φέτος περμένος, όταν μάλιστα, σκη-
νοθετεί ένας Σεβαστοκίχου ή πρω-
ταγωνιστής, μια Κατολή! Γιατί δεν
πείνι ο κόσμος; Μά είναι φανερό:
ύστερο από τα δύο υπόπτη με παρα-
στισίες άρχαιου δράματος, που
έφτασε να γουάρει, κόπτηκε το έν-
διαφέρον του για το θέατρο ούτο
του είδους. Όταν οι διάφοροι κύριοι
που παριστάνουν τους δρόμους
και τους κολλητοφρόνιδες διαση-
μοσύνη για το γούστο του κόσμου (που
έξερε τόσα χρόνια να έκτιμήσει τις
έξισες παραστάσεις) και του τραυμα-
τίζουν τη νοημοσύνη, τα αποτέλε-
σμα είναι κοινά, του γυρίζε τις πλά-
τες. Και η ζημία που προκαλούν,
χωμειλάστα, είναι μεγαλύτερη από
μερικές έκτακτοδές ή χιλιάδες εί-
πατρία. Θα πρέπει να υπάρξει μια
σειρά αξιόλογων παραστάσεων για
να ξαναγυρίσει ο κόσμος της Εpi-
δαύρου στο θέατρο.

ΚΑΛΙΕΡΓΟΝΤΑΣ τα λαχανικά του ο μπάμπια-Βάσας πλού-
τισε. Απ' τόν πατέρα του θρήκε λίγη περιουσία, ένα σπιτάκι
και κάμποσους άγρους. Τή σημερινή του ευτυχία τή
χρωστούσε στον ιδρώτα του. Τά πλούτη του, σάν πέθανε, είχε
παλιδιά να τά κληρονόμησούν. Τρία παιδιά και δύο θυγατέρες. Η
γυναικία του ήταν ένας σύντροφος πολύτιμος. Νοικοκυρά και
βοηθός. Οχι γυναικία για να παίρνει μόνο τ' άνδρός της τ' όνομα
αυτή του κρατούσε τους λογαριασμούς και τ' όδινε γνώμες, για
όλα τά ζητήματα. Μ' όλα τά πενήντα χρόνια της, διατηριότανε
άκόμα πολύ καλά. Σεβαστή στην όψη και σοβαρή στά λόγια.

Από τά δυά της κορίτσια ή πιά μεγάλη ήταν ίδια ή μάνα της. Εκείνη, ή
Σέγια-Λιούμπα, θάσισε όλες τις έλπίδες της σ' αυτή. Είχαν πολλά λεφτά για
τήν καλοπαντρεύσουν. Μά ή Σέγια-Λιούμπα δεν ήθελε χωριότ ή τής δώσει,
σάν τόν Μπάμπια-Βάσας, με περιορισμένο τό μυαλό, αλλά γιατρό ή δικηγόρο,
για να ζήσουν στην πολιτεία κι έτσι να καταφέρει τόν άνδρα της, να πάνε όλοι
τους κοντά στους πολιτισμένους ανθρώπους.

-Τι θέλουμε πιά στό χωριό; Λεφτά έχουμε για να ζήσουν στην πόλη...
Όταν όμως ή όμορφη κόρη της ή Ντάνα έγινε δεκαεπνία χρονών κι οι
προενητρες άρχισαν να πάνε και νάρχουν ένας κοκάς τύπος, τά πήρε τά
κορίτσια. Τό κορίτ της τό σκέπασε ή κρία γή, και τά δάκρυα της μνάς ποτίσαν
τόν άφο της. Η Σέγια-Λιούμπα σκεπάστηκε στό μούρα τότε...

Τά άλλα τά παιδιά της όμως μεγάλωναν. Ο μεγαλύτερος ο Λάσας ήταν ή
επισόνα του πατέρα του. Ξανθός, κοντός, στργυλλοπρόσωπος. Στψ ψυχή όμως
δεν τούμιασε διάδου. Δέν χάνεταν όπας έκτελος νύχτα-μέρα στό χωράφι,
ούτε άδναπη τή δουλειά. Ήταν να γίνει και να κιννέι, να γλεντάει και νάναι
πρίστος στους χορούς και στό πανηγύρι.

Η μάνα τόν φροννίζε για τό χωριό...
Η δεύτερη κόρη της ή Ζόρκα, ήταν ξανθή κι αυτή και στργυλλοπρόσωπη,
σάν τόν πατέρα της, μά στην ψυχή έμιασε τής μάνας όπας και στό κορίτ. Ψηλή
και λιγερή. Θά τή κακοπνέτραιε αυτή τούλόχιστο. Θά τής έδινε πολλή και όχι
χωριότ. Γιατρά ή δικηγόρος...

Τό άλλο παιδί ο Ράστος, ήταν ένας ψηλός, με μαύρο μάτια. Και για αυτές
οίγυρα θόδρσιες μια καλή νύφη από τήν πόλη. Ας λένε, ό,τι θέλουν ο
χωριανοί. Αυτοί δεν γεννιόθηκαν για να ζούν όπας οί θάτρυα στις άδισες
τών χωριανών. Τώρα τί θά κάνει ο Μπάμπια-Βάσας;

Ας κάνει ό,τι τ' άρέσει! Ας άγοράσει άλλα μυαλά, να νά νιώσει τόν κόσμο.
Λεφτά έχει...

Μά και τί να πει ο Μπάμπια-Βάσας;

Από καιρό δεν ήτανε πιά ο νοικοκύρης του σπιτιού, παρά μάνα μπρός
στους έγγονους. Η Σέγια-Λιούμπα από πηρε τόν άδρα κι άλη τήν καβέληση. Όταν
θρίονταν μεταξύ τους, άλη υποκρινόμενος να σπαιναί και να δέχεται τις
γνώμες της γυναικας του. Υστερα αυτό είχε συμμάχος και βοηθός της και
όλα της τά παιδιά, όλα της τά παλληκάρια.

-Ο πατέρας, λέγανε, ένα έξερε! Νά σπαιλνουν στών χωριανών τις άδισες
σάν τις σκουλακνιτέρες...

Κι ο μικρός ο Πάντος, πηγάνε άκόμα με τό μέρος της. Ενα παιδάκι
δεκαεσσάρων χρονών. Ξονθό, σάν τόν πατέρα του.

Ο Μπάμπια-Βάσας, κίταζε με λυπη, πώς ούτε ένα από τά παιδιά του δεν
είχε τόν εύλογον χαρακτήρα της έργατικής τής μέκισιας. Και δάκρυζε ο
μαύρος κι άπεληκνίζαν, αναθεματίζοντας τό διάβολο, που τό 'δωκε τέτοια
παιδιά, όπρόκοτα, άνικανα να κρατήσουν την περιουσία του, που είχε χύσει
τόν ιδρώτα μιάς ζωής άόκληρης, της έργατικής ζωής του, για νά τήν μαζέψει.

Και λυπημένος πηγάνε στόν κήπο και παρηγοριότανε με τά λαχανικά του.

Η έπιμονή της γυναικας και τών παιδιών του, λίγο-λίγο τόν μαλακώσανε και
άρχισε να λέει «να». Μπορεί νάχε δικιο ή γυναικία του. Κι μά που είναι
πλούσιος άς σπουδάσουν τά παιδιά τους, να γίνουνε καλύτερα...

-Εμπρός, μωρέ παιδί, να ζήστε σάν άνδρσους! Δόξα σ' ό θεός έχουμε
παρόδες. Κάνετε, παιδιά μου, ό,τι θέλετε και μη μ' ακούτε μένα! Εγώ γέρασα
πιά, κουράστηκα και δεν έξωρ τί λέω! Σάν ήμουν νέος τίποτα δεν έμαθα, τώρα
θά μάθω. Έχει δικιο ή μάνα σας, ν' ακούτε!...

ΣΑΝ ΠΕΡΑΣΕ λίγος καιρός, ή Σέγια-Λιούμπα, άρχισε να
ζητάει γαμπρό για τή Ζόρκα. Εστειλε προενητρες σ' όλη
τήν περιφέρεια, όπου ήτανε άνύπαντρες γιατρός ή δικηγό-

τάς τους μαρτυρούσε να προστα-
τέψουμε τόν ίδιο τόν έαυτο μας:
Από λάθος σε λάθος. Καμιά πρόνοια
για μία άξιοπρεπή (και δεν ένωνό
έργασιακή με τήν έννοια άμοιρή ή
ώρες έργασίας) θέση στόν κόσμο
νεις. Μόνο που όσο λίγο τόνό έξερις,
τόσο περισσότερο διαγράφεις όπο-
σιωπές, ερωνηέσεις, καταστρέφεις.
Κι αυτό, για μάς, έκινά από τήν
ρίζα: από τήν εκπαίδευση. Ποιά έκ-
παίδευση όμως; Ούτε πριν από χρό-
να πολλά, ούτε και τώρα ένδιαφέρε-
ται κανείς γ' αυτήν ούσιαστικά. Τά-
ρα μελετήθηκαν σχέδια για τήν θεα-
τρική παιδεία. Εγιναν σχέδια κι
άκούσθηκαν εύλχη πολλά. Τί έγινε
στό τέλος; Καθόριστσαν τά τετρο-
νικά μέτρα τών κτηρίων τών δρα-
ματικών σχολών και τά μαθήματα
πού πρέπει να διδάσκουν.

**Και ο Κ. Βλάχος συνεχίζει για
γιά τήν εκπαίδευση:**
-Είμαι σίγουρος πως, έκτός από
τις δύο κρατικές σχολές, και μιά-
δυά άλλες, τό πλήθος τών σχολών
δεν θά έχει ούτε κόν αυτές τις τυπι-

ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Λιγόλογος στην άπάντηση

Η ελληνική ποίηση

Δημήτρης Τσαλουμά
ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Κάθεσαι στό πάρκο. Τό φέρεμά της παισιμοδίτικο.
Δύο παιδιά κλαψουρίζουν μαλώνοντας. Τής τραβάνε τή φούστα.
Τό άλλο φτάνει όσποια σχέδια στό χώρο.
Μιά παλιά της φλάγα περνά - δεν προσταίνει
να κωνάβει τήν άποψη τήν πρόχειρη του υπόκληση.
«Τί εύχαριστήση» κλπ. «Ο χρόνος μάς έπιφυλάσσει μεγάλες εκπλήξεις»
Απ' τό περιποιημένο του κεφάλι σπινκνεται άναμφισβήτητα
ένα μικρό μπαλόνι... «Αλλά δόξα τω θεώ...»
Στέκουμε λίγο στό φάκ που τραμυλιάζει, άπαγγέλλοντας
τό όνομά τών παιδιών, τά γενέθλια. «Είναι τέτοια χαρά
νά τ' άκούς να φασουρνά, να τό θέλεις να μεγαλύνουν τόσο ζωηρά»
λέει σ' όποκαιρετιστήριό του χαμόγελο. Υστερα, θυζαίνοντας
τά μωρά, κβέται κοιτάζοντας στό πάδια της, χαμπαλά.
Στόν άέρα λέει, «μέ φάγανε ζωντανή».

Τό ξένο διήγημα

Η ΠΑΝΤΟΥΦΛΑ

Του Τζούρα Γιακσκις

ρος. Όμως έπαιρνε τήν ίδια άπάντηση:

-Δέν άποφάσισε άκόμα να παντρευτεί. Αργότερο, πιάς έξερε...
Η Σέγια-Λιούμπα κόνεψε να λυσοδέσει από τό κακό της.
-Αυτό οι πολίτες μάς περιφρονάν έμάς τους χωριότες. Μάς περνάνε πώς
δεν έχουμε τίποτα...

Ετσι τής έρχόταν να ξεχώσει κείνα τά έξι σακκούλια, με τά χρυσά φλουριά,
που είχανε χύσει με τόν άντρα της, σέ έξι διάφορα μέρη του καταγωγίου, νά
τόν τό κρουδύνει και να τούς πει, πώς οι χωριότες έχουνε περισσότερους
παρόδες από τους εμπόρους. Αχ, γιατί ο άντρας της να μην είναι σάν τόν
Τότσα - Πάντα, δήμαρχος του χωριού, νάχουνε γνωριμιές κι αυτοί με τόν καλό
κόσμο και να φιλοξενούνε στό σπιτι τους τους μεγάλους και τούς έπίσημους
άναν περνάν άπ' τό χωριό!

Μά τώρα, νέος οκτοετούς στό σπιτι, Η Σέγια-Λιούμπα ύποχρεώνει τόν
Μπάμπια-Βάσας τό δύστιχο, να ντύνεται καλά γιορτές και Κυριακές, να
πηγαίνει στό καφενείο και να μιλάει με τους δασκάλους και τόν παπά, για να
μάθει να κωνευνάει και να φέρνεται εύγενικά. Ο Βάσας άντιστέκεται όμως.

-Μωρή γυναικία, έγώ δεν έξωρ γράμματα πολλά...

-Και είναι άνόνη να έξερε γράμματα; Τότε γιατί είναι άι γραμματικός;
Θέλει ο Μπάμπια-Βάσας να τήν ευχαριστήσει. Μά οι καινοί τών τσιγγάνων

τόν πνίνουν στό καφενείο, τά καινούργια ρούχα τού σφίγγουνε τά πλευρά, τό
λαυστημένια παπουτσία του κόβουνε τό ποδόδη. Δέν νιώθει τόν έαυτό του
ικανό να πει ούτε ένα λόγο μ' αυτούς που κβέται στό καφενείο κι ή

«σαλβαδότσα» (ρακί άπό προασχολήτικες μέρες.

Ηράνε τέλος κι οι προασχολήτικες μέρες.

Τότε άκούστηκε στό χωριό, πώς ο γιός του Τότσα-Πάντα, πούχει τελειώσει
τό γυμνάσιο στην Ούζτσα και τό «Μεγάλο Σχολείο» στό Βελιγράδι, και
σπουδάει μηχανικός στην Βιέννη, ήταν να φτασει στό χωριό, φέρνοντας δώρα
πασχαλιά να σέ φίλους και βίους.

Η Σέγια-Λιούμπα δεν τόν είχε σέ ύπόληψη. Επειδή άκούσε πώς ήτανε
μηχανικός, πώς έκανε, δλαχότ όκείνα για μεγάλα σπία και δρόμους, τόν
φανταζότανε και λίγο για χτίστη κι όχι για κύριο. Πού να σκεφτεί να τού δώσει
τή κόρη τής Ζόρκα...

Επειτα έλέ άκούσει πώς έκανε μία μεγάλη έταιρία στή Βιέννη, με κεφάλαια
πολλά και τόν παίνεψε όλο τό χωριό.

-Ενας Σέρβος χωριότης να κάνει μία Βιέννη άνω-κάτω, είναι κάτι λέγαν
όλοι τους.

Αργότερα όμως μαθεύτηκε πώς ή «έταιρία» είχε κάνει «φαλιμένο» και
πώς τά γιό του Τότσα-Πάντα τόν δόλανε φυλακή. Τά χωριό τότε άρχισε να
παίρνει τά δικία του.

-Ξέρουμε τί κάνουν οι πονηροί οι Σάβαιοι (Γερμανοί). Βάζουνε σέ τέτοιες
έταιρίες πρόδρομο Σέρβο, για να πηγάνει κείνος φυλακή.

Μά τις παραμονές του Πάσχα, πηρε ο δήμαρχος ένα γράμμα πώς ο γιός του
άποφυλάκιστηκε. Τό Πάσχα έφτασε καλοντέμενος και κοιμήος ο Στάνκος.

Ο φτωχός ο πατέρας έδωψε τά κόκκινα άγά, με τά μικρά του δάκρυα.

ταίρια και έχει εκπαιρέσει ο πα-
γιος τρόπος είσόδου στό ναό του
θεάτρου. Υπάρχει ή παρεήγηση ότι

Κάρολος Κούν και ο Σπύρος Εύαγγε-
λάτος. Πολλό φοβόμυαι ότι έχουμε
εξέγνεις τελικά και άποπροσανατολί-
ζουμε αγιά-αγιά και τό κοινό. Βέ-
βαια, υπάρχει μεγάλη κρίση ρεπερ-
τορίου, όχι μόνο στό ελληνικό αλλά
και στό παγκόσμιο θέατρο. Οπότε, ο
έξαι θερίκονος πάντα δρόμους να
εξεφύγουν από τις κρίσεις δραματο-
λογίου. Απ' ένός καταφεύγουν
στούς κλασσικούς, αλλά και σέ πολυ-
δάπανη παραστάσεις, άπ' έτέρου
παίρνουν σπουδαίους ήθοποιούς.
Ενώ έμεις τους καλούς ήθοποιούς
τους περιφρονούμε, τους μεμνώνου-
με γιατί τό ΠΑΣΟΚ έφερε τήν «...ό-
λητητα. Καταργήσανε όκμήν και τις
έκτακτες συμμετοχές. Πώς να πεί
ένος καλός ήθοποιός να παίξει σ
ένα κρατικό θέατρο με μικρό μισθό
έξι μήνες; Σ' αυτό τό σημείο έχω
διαφωνήσει με τό ΣΕΗ πέρα για
πέρα. Σ' όλον τόν κόσμο τά θέατρα
παίρνουν έκτάκτους, γιατί οι καλοί
ήθοποιοί δεν πηγαινόν μόνον, παί-
ζουν ένα διάστημα και με δέλεαρ
έναν καλό ρόλο.

ήταν και καλόγουςτά και αρκετά πρωτότυπα. Αν δεν είχαμε πάντα
στό νού μας ότι ξεκινάμε να δούμε Αριστοφάνη, ίσως όλα αυτά να
λειτούργουσάν βετικότερα.

Μοιραία ή διασκευή έμπλέκεται με τή σκηνοθεσία. Και ήταν
φανερό πώς ή παράσταση τρέναρε δδίκαιοντάς σε όσα σημεία τό
κείμενό της στό πρόσθετα στοιχεία της διασκευής, τούλάχιστον στό
περισσότερα. Τελικά τό άποτέλεσμα ήταν μακρόδουρο και άνισο. Η
ευσύνη των ήθοποιών δεν ήταν μικρή. Κατ' άρχήν να ξεχωρίσει
κανείς πώς τά στελέχη του συγκροτήματος αυτού είναι άνοητόχρη-
στο από τά πιά ικανά πού έλλέποννε κάθε χρόνο στις «νιορτές άποδοχίου
θεάτρου», ιδιαίτερα οι κυρίες, όπως ή Κατερίνα Σιώρη και ή Εφη
Δρόσου. Σημιατική ήταν και ή προσφορά του Στράτου Τρίπικου στό
ρόλο του Εύριπίδη και του Τίμωνα Μωραϊτοπούλου σάν Ηρακλή. Ο
ίδιος ο Κώστας Γαλνδής, στην παράσταση, πού είδαμε έμεις, έμνη-
νευσε τόν ρόλο του Διόνυσου με καλές στιγμές αλλά και άλλες
μέτριες, αλλά θά ήταν άδικο να έπιβεβαιώ άπό κλάμμε μία έπείγουσα
κατάσταση. Οχι κακός ο Αισχύλος του Δημήτρη Μαζήρη.

Από τούς ύπόδικιπους συνενγάτες της παράστασης, ο Απόστο-
λος Βέττας έκανε ένα σκηνικό λειτουργικό, αλλά έπρεσε έξω σε
άντικείμενα, στην θάρκα του χάροντα και σε άλλα, ενώ τό κοστούμιο
τά πιά πολλά ήταν καλόγουςτά. Η μουσική του Δημήτρη Λέκκα
προσαρμοστική στό πνεύμα της παράστασης και σε πολλά σημεία
δημιουργική. Άνετες οι χορογραφίες της Αμαλίας Σπριντοπούλου.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

είκοσι πέντε χιλιάδες φύγανε για τά Βελιγράδι.

Μείνανε στό πιά καλό ξενοδοχείο. Ο Στάνκος δίνοντας στό Ράστος έκάτο
δηνάριο, τού 'δειξε κάμποσα καλά κέντρα, για να περνάει τις μέρες του. Τούπε
να ξεδιέσει όσα θέλει, γιατί σέ λίγο καιρό θά βγαζόνανε χρήμα άφθονο.

-Εγώ θά φροντίσω για να βρώ γραφέιο, είπε, και να κανονίσω τά της
δουλειάς. Έχω τρέψιματα πολλά και μην κουράζεσαι μαζί μου. Δεν λείψω και
καμιά βραδιά μη στενοχωρεθείς!

Πώς να στενοχωρηθεί ο Ράστος, σέ μία πόλη σάν τά Βελιγράδι, με τά
έκκατο δηνάρια στην τσέπη του; Βρέθηκαν και φίλοι να τόν άδηγήσουνε σ'
όλες τις διασκεδάσεις. Πού να τόν ληζέει τώρα τόν Στάνκο και τί τόν
χρειάζεται; Καλό κρεβάτι στό ξενοδοχείο, καλό φαί και πιστά. Θέε μου!
Ευλογημένο τ' όνομά σου. Νά δοξάσουμε τήν Πασχαλιά, πούφερε τόν Στάνκο
στό χωριά μας. Μάς άνοίξει τά μάτια. Ποτέ να μην τελειώσει αυτή ή ζωή!

Πέρασαν έτοι λίγες μέρες. Τά έκκατο δηνάρια σάθηκαν. Τού έκανε μείνει
μόνο πέντε. Ο Στάνκος δεν φαινότανε, γιό να τού δώσει άλλο. Ενα πρωί φάνηκε
ο ξενοδόχος:

-Πού είναι έκείνος ο κύριος που ήρθατε μαζί;

Σέ κανένα ύπουργείο. Πού να έξω...

-Καλά, μά που διανυκτερεύει; Μού είπε να τού κρατήσω δύο κρεβάτια και
αυτός δεν πατάει. Τά μπαρούτι τίνος είναι;

-Δικό του.

-Μά ή βδομάδα, πέρασε και πρέπει να πληρωθεί ο λογαριασμός. Ποιάς θά
πληρώσει ού;

-Αυτός που έχει τά λεφτά!

-Νά τρώ πείς σήμερα να πληρώσει δίσχες άλλο.

-Και πού να τόν θρώ; Δεν έξωρ πού πηγανέι!

-Στό δρόμο δεν τόν σουνάγεις;

-Μά είναι ένας δρόμος μονάχα στό Βελιγράδι;

-Καλά. Πόσες ημέρες έχεις να τόν δεις;

Τότε ο Ράστοςς θυμήθηκε, άτι είχε καιρό να τόν δει. Ο ξενοδόχος ρώτησε
και έμαθε τήν ιστορία.

-Σας έκαμνε, είπε. Αυτός θάχει φύγει άπ' τή Σερβία!

Εβαλε τό μικρό κι έγραψε σπιτι του. Πριν όμως ή Λιούμπα πάρει τά γράμματα
του Ράστικού, πήρε άλλα, με γαλικά γραμματόσημα πού έλεγαν με λίγα λόγια:

«Αν κάποιος θρίσκεται σ' άνετη, δεν έξετεδίζ αν οί πράξεις του είναι ήθικές
ή όχι. Είναι ελεύθερος να κιννέται όπως θέλετε τό πρόγνμα. Αλλά έμεις, που
σας πήρε κάτι, τά θεωρεί ως δάνειον και θά σας τό επιστρέψει και με τόκους,
όμα τού τό έπιτρέψουνε οι περιστάσεις. Ο θεός θά σας φωτίσει κι ή τύχη θά σας
πεί καλό».

Υπογράφει δεν είχε. Η Λιούμπα δεν κατάλαβε κα τόδους στόν παπά.
Εκείνος τό διεβίβασε στό δάσκαλο, μά ούτε κι αυτός μπόρεσε να τό εξηγήσει.
Τήν εξήγηση τήν έδωσε τά γράμματα του Ράστικού πού τούς έγραψε πώς ο γιός
του δήμαρχου τόκασκε...

Ο Μπάμπια-Βάσας στό βάθος είχε φαριστήρει. Η πληγή του κεφαλιού,
πού τά παιδιά του τήν άνοίγανε, μάτανε άκόμα. Τώρα μά άλλη κίνηση όρχισε
στό σπιτι. Η Λιούμπα είχε ντροπιστεί. Ο γιός της ο Λάσος τήν κατηγόρησε. Δεν
της έμνε παρό ο Ράστικός. Για τούτο, μόλις ήρθε τόν πήρε χωριστά:

-Νά μη με περιφρονήσεις και σ' ού παιδικά μου, τούπε. Εγώ για τό καλό σας
φρόντισα, μά αυτοί δεν τό καταλάβαιναν!

-Καλώς τόν όφνετη, τόν πρωτοευσίανο, τού είπε ο Λάσος, σάν τόν είδε.

Κελή τή στιγμή άρπασε ο Μπάμπια-Βάσας τό ντυσέμει του και μπηκε
φοδερός:

-Κάτω ή τυραννία της παντοφλας! Φώναζε.

Γρεμίζοντας πιά τό καθέσθας της Λιούμπα, χάνονταν τά άνειρα και τό
κοινωνικό τό μεγαλείο. Ξεβάρανε σάν τά χρυσόχρυσα και τ' αύγά της
Πασχαλιάς.

Ο Μπάμπια-Βάσαςς θαυλεύει τώρα στό σπιτι. Λεφτά έχει άκόμα. Ας είναι
καλό οι σακκούλες με τά δηνάρια, πούχε παραχμεινένο στό κατάνι. Ο Ράστος
δεν θέλει πιά να παντρευτεί μ' έντιμη και πλούσια κόρη, από πόλη. Καλή είναι
κι ή χωριάτσια. Κι ή Ζόρκα θά πάρει ένα τνίμο δουλειά τής γής έργάτ. Η γή
είναι ή άλήθεια. Είναι ή δικαιοσύνη. Απ' αυτή μέσα άναστήθηκε ο Χριστός. Αυτή
είναι ή μάνα όλων μας.

Κι ο γέρο-Βάσαςς θά δώσει στους γιούς του, έργατικές γυναίκες τών
χωρίων.

Αυτές θά είναι τής γής οι μωροφόρες, πού θ' άναστήσουν τήν παραγωγή
και θά δώσουνε τή ζωή στόν κόσμο!.

(Μεταφράς Τ. Νικολαΐδης)